

„Az Úr közel!”



A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSA
MISSZIÓI ÉS EVANGELIZÁCIÓS BIZOTTSÁGÁNAK HÍRLEVELE

2016. július-augusztus

A MEÖT közelgő eseményei:

- július 7. csütörtök-9. szomb.: Közép-Európai Keresztény Találkozó
- Augusztus 17-20.: BalatonNET
- Augusztus 19. pént. 18.00: Államalapítás előestéjén ünnepi istentisztelet a Szilágyi Dezső téri református templomban
- Augusztus 22-25.: Ismerj meg, ismerkedj! – a Női Bizottság konferenciája Mályiban
- Szeptember 5. hétfő 12.00: Elnökségi ülés
- Szeptember 8. csüt. 14.00: Október, a Reformáció Hónapja Bizottsági ülés

Csendes Csodák

Ne várd, hogy a föld meghasadjon
És tűz nyelje el Sodomát.
A Mindennap kicsiny csodái
Nagyobb és titkosabb csodák.
Tedd a kezedet a szívedre,
Hallgasd, figyelj, hogy mit dobog,
Ez a finom kis kalapálás
Nem a legcsodásabb dolog?
Nézz a sötétkék végtelenbe,
Nézd a kis ezüst pontokat:
Nem csoda-e, hogy árva lelked
Feljűk szárnyat bontogat?
Nézd, árnyékkod hogy fut el előled,
Hogy nő, hogy törpül el veled,
Nem csoda ez? - s hogy tükröződni
Látod a vízben az eget?
Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az örömök,
Szitáló, halk szírom-csodák.
Rajtuk át Isten szól: jövök.

Reményik Sándor

MEGHÍVÓ

„Emlékezzetek csodatetteire, amelyeket véghezvitt, csodáira és döntéseire...” (Zsolt 105,5.)

Tiszteletteljes szeretettel meghívjuk
2016. augusztus 19-én, péntek 18 órára

A Budai Református Egyházközség templomába
(1011 Budapest, Szilágyi Dezső tér 3.)

állami ünnepünk előestéjén, ökumenikus közösségben megrendezésre kerülő

ÜNNEPI ISTENTISZTELETRE

Steinbach József elnök

Dr. Fischl Vilmos főtitkár



Hírlevelünkbe a július-augusztus havi áhítatokat

Dóczy Ákos baptista lelkipásztor,

egyházkerületi elnök

írta

„Énók az Istennel járt, és egyszer csak eltűnt, mert magához vette őt Isten.” (1Móz 5,24.)

Énókhoz hasonlóan, sok szerettünk tűnt már el a szemünk előtt, akiket csak fényképeken, régi családi fotókon láthatunk, és emlékezhetünk rájuk, de már nincs lehetőség arra, hogy újra találkozzunk. Számomra vigasztaló, hogy Énók nem megsemmisült, hanem eltűnt, az emberi szem számára láthatatlanná vált, és a vele való kapcsolattartás is lehetetlen lett. Elindult egy úton, ahova többé, már nem volt visszatérés. Ahogy a forró aszfaltról a nyári zápor esőcseppjei rövid idő alatt felszáradnak, és hamar elpárolognak, már szabad szemmel nem láthatóak, tudjuk, hogy nem megsemmisültek, hanem, fizikailag megváltozott a halmozállapotuk. Eltűnt, de nem semmisült meg. Énók eltűnt, mert magához vette őt az Úr. Nem semmivé vált, hanem kiteljesedett az élete, mert a hely, ahova került az az Istennel való közösség.



Ez a teljesség mindannyiunk életében bekövetkezhet, ha Énók történetének előzménye a mi életünkben is jelen van: „Énók az Istennel járt”. Ennek mértéke, mikéntje, hogyanja a legnagyobb kérdés hívő életünkben, melyben mindig lehet növekedni, erősödni, mely együtt járásnak, Krisztusban, csak én lehetek az akadály. Nem az a kérdés, mit mondok a hitemről, mert nem mindig aszerint cselekszem, amit a hitemről mondok, de mindig aszerint élek, amit valóban elhiszek. Ő mindent megtesz azért, hogy együtt járásunk során én kibontakozzak, növekedjek, és a halálom csak akkor lesz áldott eltűnés, ha itt a földön, ma is Vele, Benne, és Átala élem az életemet, és ki tudom mondani: az Úr Jézusé vagyok. Legyen ilyen körülmények közé való „eltűnés” mindannyiunk élete, az örökkévalóság felé haladva.

„Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete.” (1Jn 2,15.)

A világ szeretete összeegyeztethetetlen Isten szeretetével, hiszen akkor nincs meg bennem az Atya iránt megnyilvánuló szeretet. A szívem oszthatatlan. Vagy-vagy! Ennek ellenére, mégis időnként óvatos, megfontolt kísérletet teszek, hátha én vagyok az egyetlen, akire nem igaz ez az összefüggés, és a kettő egyszerre megy nekem. Isten gondoskodik arról, hogy az ilyen próbálkozások után újra és újra szembesüljek önmagammal, és újra felismerjem kísérletem értelmetlenségét, és a végén újra Nála vagyok. Nem lehet közöm ahhoz, ami miatt Krisztusnak meg kellett halnia, és amivel Ő maga sem vállalt közösséget. Jézus tudta, nem érdemes befektetni ebbe a világba, mert elmúlik, tönkremegy, és ami hosszú ideig megmaradhatna, azt ellophatják, vagy családon kívülre kerül.

Nem mindegy, hogy milyen indulattal szeretem a világot, és János itt éppen erről beszél. Mert ha önző motiváció van bennem, azt kihasználni, felhasználni, zsákmánynak tekinteni, felélni, felfalni, saját hasznomat építve, saját pozíciómat erősítve, akkor jaj nekem. Ha viszont Krisztusi indulattal szeretem, akkor abból megváltás, szolgálat, és mások javának, és hasznának munkálása lesz, mindenben odafigyelve azokra az értékekre, melyeket Jézus szem előtt tartott. Nem érdemes eltérni ettől a kiinduló ponttól, mert csak csalódás, szomorúság, és kiábrándulás lesz a következménye.



Pál megtanult hálás lenni akár sok, akár kevés anyagi lehetősége adódott. Beavatott lett az éhezésbe (nekem mikor kellett??), és a jóllakásba. Életem során eddig mindig jóllakhattam, mégsem vagyok biztos benne, hogy megtanultam már igazán hálás lenni azért, amit kaptam, amit használhattam, meg-ehttem. Az Úr hálaadásra hív minket, és a világot csak akkor fogom tudni a helyén kezelni, ha jézusi indulat van bennem iránta. Aki sírt miattuk, aki tanította a benne élőket, a helyes, valódi értékekre mutatva. Őemberünk felhasználja, kihasználná ezt a világot, az Úr, pedig életét adja érte, és szolgál felé. Az egyik átkot von maga után, a másik áldást! Melyiket választom?

„Uram, szereteted az égig ér, hűséged a fellegekig. Igazságod olyan, mint a hatalmas hegyek, ítéleteid, mint a nagy mélység, embert és állatot megtartasz, Uram.” (Zsolt 36,6-7.)



Szeretet, hűség, igazság, és ítélet (6-7. v.). Ma is, ha mi ezeket a kifejezéseket az Úrra akarnánk vonatkoztatni, Dávidhoz hasonlóan, mi is csak úgy tudjuk ezt megtenni, ha megítélésünk szerint nagy dolgokat társítunk melléjük. Eközben azt tapasztalom, hogy a mi világunkban sokszor a bábeli méreteket nézve, a magunk által alkotott technológiai háttérben, ezek a fogalmak nem tűnnek elég nagyoknak ahhoz, hogy kifejező erejük igazán erőteljes legyen. Ég, fellegek: szférákban fogalmazzuk meg, meghatározott rétegében általunk készített műholdak keringenek, Mars expedíció szervezése van folyamatban. Hegyek: már

nem elég magasak, szép időben helikopterrel könnyedén a csúcsára juthatunk, a hegymászók a csúcstámadás variációin gondolkodnak, geológusok földtörténeti kialakulásuk „pontos” adataival kápráztatnak el, méreteit pontos adatok alapján ismerve, úgy gondoljuk, nem is olyan hatalmasak. Fél nap alatt a világ másik felére utazhatok, tengeralattjáróval, a mélység sem tűnik kikutathatatlannak...

Bábel tornya tetejéről látszólag kicsi lett a teremtett világ. Azonban, ez mit sem változtat azon, hogy az Úr szeretete, hűsége az égig, és a fellegekig ér, igazsága olyan nagy, és örök, mint a hegyek, (pedig Dávid még nem járt az Andokban, és a Himalájában), és ítélete, mint a nagy mélység. A bábeli magasságból leszállva, újra helyére kerülnek a helyes, bibliai léptékek. Bízunk rá magunkat Isten szeretetére, tudva azt, hogy amikor Ő ítélt, ezt azért teszi velünk itt a földön, szintén az Ő szeretetéből, hogy ezzel a világgal együtt el ne vesszünk. Bízd rá magad!

„Megkérdezték tehát tőle: Ki vagy te? Jézus így válaszolt nekik: Az, akinek eleitől fogva mondom magamat.” (Jn 8,25.)

Péterhez hasonlóan, aki szó szerint elsőként jelentette ki: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia, nekünk is meg kell találnunk ezt a választ, az újra és újra, élethelyzetenként feltett kérdésre: Ki vagy te? Bár igeszakaszunkban meglehetősen rosszindulattal, provokatív módon szegezték Krisztusnak a kérdést, nekünk tiszta szándékkal kell keresnünk naponként erre a kérdésre a választ, és sok-sok igeszakasz megnyílik előttünk, hiszen Jézus kinyilatkoztatásának középpontjában, önmagáról szóló tanításokat olvashatunk.

Küldetésének szóbeli üzenete, és lényege: Önmaga. Elmondja, hogy ki Ő, de ezt mindig olyan összefüggésben, hogy megértsük: szükségünk van Rá. Ezt az Órá utaltságot, és hagyatkozást nem voltak képesek elviselni, és nem akarták feldolgozni magukban a korabeli zsidó hangadók, fontoskodók. Jézus az, akinek



kezdettől fogva mondja Magát. Életkörülményed, egészségi állapotod, emberi kapcsolataid, családi állapotod anyagi helyzeted, politikai nézeted, gazdasági körülmények, mások rólad alkotott véleménye, stb., mit sem változtat ezen. Hidd el, hogy Jézus Krisztus, a te számodra is az a személy, akire nélkülözhetetlen szükséged van az állandóan változó, kapaszkodók nélküli világban. Ő a te szükségedet jött betölteni! Jézus kezdettől fogva meg akar győzni téged is!

Ökumenikus lelkész és munkatársképző konferencia

Ökumenikus lelkész és munkatársképző konferenciát szervezett a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa Missziói és Evangelizációs Bizottsága Révfülöpön 2016. június 20-24. között.

Ebben az esztendőben nekem jutott az a megtisztelő feladat, hogy próbáljam összefoglalni azokat a magvas gondolatokat, melyek ezen a konferencián elhangzottak. Mielőtt azonban nekilátnék, hadd kezdjem néhány személyes élménnyel, tapasztalattal.

Emlékeim messzire nyúlnak vissza, a balatonszárszói nagy sátor alatti istentiszteletekre, az indiai misszionárius szívet melengető szavaira, énekeire, a nagy létszámú jelenlétre gondolok most. Egyik évben még adódott olyan lehetőség is, amikor a lelkészek nemcsak házasársukat, hanem gyerekeiket is elhozhatták magukkal. Ez volt aztán a csoda. Megtelt a tábor gyerekzsivajjal, időnként sírással is. Az akkor még velünk lévő két kisebbik lányunk számára is felejthetetlen marad ez a hét.

Most 2016-ot írunk. Jóval szerényebb létszámmal, de megrendezhettük ezt a konferenciát is. Nagy öröömre szolgált, hogy a régi arcok mellett sok újat, fiatalabbat is láthattam. Ez mindig biztató jel, abban a tekintetben is, hogy van folytatás, vannak még olyanok, akik szívükön viselik az evangélium terjedésének ügyét, akik megpróbálnak új eszközökkel, új gondolatokkal, kilépve a megszokott keretből, valamit tenni az Isten országa ügyéért.

Már a konferencia vezérigéje is azt sugallta, sokkal többről lesz itt szó, mintsem a misszió definiálása. „Ahogyan engem küldött az Atya...” Hogyan is küldte Őt az atya? Egy hatalmas ívet láthattunk magunk előtt, amint a teremtés kezdetekor már elhatározta az Atya, hogy Valaki jönni fog. Aztán a pátriárkák elhívása, a kivonulás, a királyság és próféták kora, mind-mind ezt bizonyította. Valakit oly nagyon várt a zsidó nép, aki az idők teljességében meg is jelent. Mindenki azt hihette volna, hogy ez sokak számára a beteljesülés, az öröm csúcspontja, ám nem így történt. Akit oly nagyon vártak, aki misszióját a maga megüresítésével kezdte el, egy csúfos bitón végezte. Milyen missziója ez hát az Istennek? A kereszt alatt alig maradtak néhányan, a hivatalosak vagy elfutottak, vagy csúfolódtak. Megérte ekkora áldozat-

tot hozni, megérte ennyit szenvedni? Joggal tehetnénk fel a kérdést. Igen, megérte, mert a földre esett mag kikelt, és sokszoros termést hozott.

A mi missziókat sem jellemezheti más. Nem az összkomfortból, a márkás autóból kiszállva, az úri negyedben kell megjelennünk. Ha nem értjük meg a földre esett gabona útját, hiába minden erőlködés. Miközben végezzük ezt a jézusi missziót, nem lehetünk személyválogatóak. Nem gondolhatunk csupán arra, milyen jó lenne, ha X. Y. megtérne, mekkora pénzt hozhatna az eklézsiának. Nem bánhatunk megkülönböztető módon a gyülekezeti tagjainkkal, nem alázhatunk meg egyeseket csak azért, mert szegényebbek. Jakab nagyon komolyan figyelmeztet bennünket, fontos kérdésre hívja fel a figyelmünket. A szegénység, gazdagság ma is aktuális kérdés, és a misszió kerébe törése, ha ezen a téren nem vagyunk korrektek.

Látnunk kell, hogy a misszió nem kerülheti ki sem az aktuálpolitikát, sem azokat az égető társadalmi, gazdasági kérdéseket, melyek az adott szolgálati területeinket érintik. Wesley, a metodizmus atyja, azt a célt tűzte ki követői elé, hogy terjesszenek biblikus szentséget az országban. Legyenek ők maguk is feddhetetlenek, tiszták, és kövessenek el mindent, hogy az emberek is azzá válhassanak. Nem metódistákat toborzott, hanem élő hitű keresztényeket szeretett volna látni maga körül. Fontos gondolat volt a témával kapcsolatban, hogy nem csak az a misszió, ha mi elmegyünk valahová, hanem az is, ha valaki betér hozzánk, a gyülekezetbe, ott milyen fogadtatásban részesül.

Néhány szót hadd szóljak még saját személyünkről, akik ezt a missziót végezni szeretnénk. Mózes elhívásával kapcsolatban hangzott el szívet szorító módon, hogy Mózesben is ott volt az a kérdés, mely mindnyájunkban: „*kicsoda vagyok én Uram?*” A megszólítás után ez az első gondolatunk. Ki vagyok én, milyen nyomorult, még ki sem tudom fejezni magam, rovott múlttal rendelkezem, hosszú ideje már csak a „*birkákkal*” társalgok. Hogyan lennék én alkalmas ekkora feladatra? Küldj mást, csak engem hagyj békén! Ez tehát az emberi reakció, ami nem számol azzal a biztatással, mely így hangzik: „*én veled leszek!*” A teremtő Isten mondja ezt, aki látott már engem a fogantatásom idején, látott sok-sok vizontagság között, óvott és védett, nem engedte, hogy nyomorultul pusztuljak el. De sokszor nem számolunk ezzel az Istennel, csak magunkra, a körülményeinkre nézünk, és bele sem gondolunk, mekkora megtiszteltetés ennek az Istennek szolgálni.

Befejezésül hadd emlékezzek egy kedves katolikus barátomra, aki kitérte felém, felénk nem csak a szívét, hanem a temploma ajtaját is, amikor nem volt hová mennünk, amikor saját közösségünk kivetett bennünket. Ő mesélte el, serdülő fiúcska volt, amikor egyik osztályfőnöki órán a tanár feltette nekik a kérdést, ki, hová szeretne menni, milyen pályát képzeli magának. Tudnunk kell, hogy a Rákosi érában hangzott el a kérdés. Ki így, ki úgy válaszolt. Barátunk kicsit félve, de kimondta, hogy ő bizony pap szeretne lenni. Az osztályfőnök megsimogatta a fejét, és ezt mondta: „*jól van fiam, tudd, hogy ennél nagyobb úrnak nem szolgálhatsz*”. Sosem felejttem el e szavakat, sokszor jutnak eszembe, hogy én sem, mi sem szolgálhatunk ennél nagyobb Úrnak! Amikor elbizonytalanodunk, amikor nagyobbak látjuk a nehézségeket, és magunkat oly kicsinek, jusson eszünkbe, hogy ennél nagyobb Úrnak nem szolgálhatunk!

Szabóné Papp Klára
methodista lelkész

Kedves Testvéreink!

Havi hírlevelünkbe, amely számos felekezet gyülekezeteibe, gyülekezeti tagságának körébe jut el elektronikus úton, szeretettel várjuk ökumenikus tárgyú híreiket, beszámolóikat!

Egyúttal felhívjuk kedves figyelmüket, hogy a hírlevél e-mailben továbbküldhető, illetve, ha van olyan ismerősük, aki havonta szeretné megkapni a hírlevelet, akkor a MEÖT e-mail címére küldött levélben adják meg az ő e-mail címét, és a következő hónaptól eljuttatjuk arra a címre is hírlevelünket!

*Testvéri szeretettel:
„Az Úr közel!” hírlevél szerkesztői*